

Och den ljusnande framtiden är vår?

”Den ligger i dina händer. Framtiden.” Så sa alltid du mormor. ”Ni unga har ett ansvar att bevaka det vi åstadkommit.” Kvinnors rösträtt var ett exempel du älskade att prata om, med stolthet i rösten. Jag fattade aldrig vad du menade, för jag var fem sex sju år när du var frisk och fortfarande hade dina tankar i schack och var kapabel att dela med dig av dem. Men vad fan ska ett barn med den informationen till? Jaha tack mormor, våra rättigheter ska jag minsann ta upp på fruktstunden. Se till att barbieleken är jämnställd. Att sandlådeleksakerna delas ut demokratiskt. Jag sket ju fan fullständigt om det du gaggade om, ärligt talat. Du bakade goda bullar och gav mysiga kramar, det var det som spelade roll.

Greta var 130 centimeter lång, knubbig och 12 år gammal. Håret stod för det mesta åt alla håll och hennes tröja hade varje dag en vit fläck vid kragen. Dregel? Tandkräm? Ingen visste. Inte Greta heller. Gretas mamma lagade alltid alldeles för stora mängder pasta med ost till middag och Greta fick äta ensam. Gretas mamma hade inte tid att sitta ner och förtära föda, det fanns viktigare saker. Vad, visste inte Greta. Hon visste inte mycket över huvud taget, ärligt talat. I skolan satt hon längst fram, för hennes syn var alltför taskig. Att gå till optikern var för tidskrävande, det fanns faktiskt viktigare saker. Lektionerna fick mest ägnas åt att se till att läraren inte märkte att hon grät. Greta var inte direkt populär. Hon skulle kunna jämföras med klamydia, cornflakesgratinerad fisk, snö i maj, morgonkaffespill på en vit skjorta eller ett jobb utan lön. Det ingen vill ha. Pappan hade inte enbart lämnat familjen, utan även landet, med kvinnan från kemtvätten, ett år efter Gretas födsel. Hennes mamma föredrog egentligen det mesta förutom att umgås med sin dotter. Bokföring, putsa silver, skriva arga lappar i tvättstugan eller att noppa ögonbrynen. Det spelade inte så stor roll egentligen. I skolan var det samma sak. Ingen umgicks med Greta och tittade hellre rakt ut i luften än på henne. Kort sagt, var Greta ingen skön typ. Inte enligt någon människa hon någonsin träffat i alla fall. Just den här dagen satt hon i matsalen, vid ett av tvåmannaborden vid fönstret, naturligtvis ensam. Hon skrapade av det brända från blodpuddingen med knivspetsen, när en kille uppenbarade sig.

– Är det du som är Greta?

– Ja det är jag, svarade hon. En stunds tystnad uppstod.

– Förlåt, viskade han och ställde sig bakom henne, tittade mot sitt killgäng en bit bort som visade tummen upp och så skrekstönade han och klämde Gretas bröst hårt.

Skratt. Seger. Ridå. Men Greta? Alla ögon var på henne. För första gången. Ja, känslan av förnedring fanns, men också en känsla av att vara sedd. Någon ville henne något. Och inte vem som helst, nej en kille, ville henne något. Han hade tagit sig friheten att ta på hennes privata kropp. Men han sa ju förlåt. Han måste ha brytt sig om henne, egentligen.

Män tar fortfarande makten över kvinnors kroppar.

Stina var den sortens tjej som aldrig fått något annat än högsta betyg i något arbete sen hon börjat i första klass. Håret var alltid välkammat och ljust som solsken. Stinas blusar var alltid väl strukna, doftade sköljmedel och gick i den ljusaste färgskalan. Man kunde lätt tro att hon kom från en rik familj, men den hörde egentligen till den lägre medelklassen. Detta var dock ingenting Stinas mamma erkände, så utåt skulle de se rika och städade ut. Detta var nog orsaken till att Stinas mamma alltid grät och nästan hade gått in i väggen fem gånger. Varken hon eller hennes man tjänade några speciellt stora summor, men allting i huset var vitt, möblerat med designermöbler och dammtussar var obefintliga. Stinas mamma spenderade mest sin tid på att städa, laga middagar och fynda på Blocket. Allt för att kunna uppdatera sin Facebook och bli bekräftad om att de var den perfekta familjen. Alla små saker som var positiva, hamnade på hennes profil. Detta betydde höga krav på prestation, både från Stina

och från hennes yngre bror, Hjalmar. Om inte dem gjorde bra saker, betydde det att Stinas mamma inte skulle kunna skryta om dem, vilken i sin tur skulle leda till misstankar om att dem var slashasar och att de i själva verket inte alls var en perfekt familj. Detta var anledningen till att Stina, inte bröt en enda regel och inte en enda nagel, med vetskapen att om hon skulle göra det, gick världen helt enkelt under. En gång när Hjalmar precis börjat i sjuan, fick han underkänt på ett prov i religion. Detta ledde inte enbart till utgångsförbud och indragen veckopeng, utan också en resa, rakt in i väggen för Stinas mamma. Detta fick bara Stina mer övertygad om att alltid följa regler och aldrig någonsin göra ett felsteg i hela sitt liv. Detta var också orsaken till att Stina alltid skulle behöva gå runt med en hemlighet, hon endast berättat för träden i skogen på vägen hem från skolan, inom sig, varje dag. Julen när Stina var 8 år. Det var julmiddag hos farmor och släkten var samlad. Kusiner, syskon och hela fadderuttan. När de vuxna blivit lite på kanelen, smet de yngre från bordet och klämde på julklapparna och var sådär allmänt stimmiga som barn är på julafton. Stinas kusin Alfred var fyra år äldre än henne och var någon hon såg upp till mycket. När de träffades, var Stina han hack i häl, exakt hela tiden. Sa han något roligt, skrattade hon som att hon aldrig hört något roligare. Gav han råd, följde hon det som om det vore på liv och död. Gjorde han något, gjorde hon precis samma sak. Man kan säga att Alfred, var som Stinas Gud.

– Kom Stina, hade Alfred sagt, när de satt på golvet med de andra barnen och delade upp julgodiset mellan sig. Och hon följde med, såklart. Det var en ära att han bara ville vara med henne. Alfred tog med Stina in på toaletten och sa att han minsann skulle berätta något viktigt. Väl inne på toaletten drog han ner byxorna.

– Ta på den, hade han sagt och lagt Stinas hand på sitt könsorgan. Fem minuter senare gick de ut till de andra och delade nu en väldigt helig hemlighet som Stina lovat att aldrig berätta för någon. Hon visste att det var sant för hon skulle aldrig kunna göra så mot sin familj. Och Alfred, han skulle ju hata henne.

Män manipulerar fortfarande kvinnors tankar.

Alkohol. Snygg. Sjuk i huvudet. Frågade man vem som helst, beskrev den Manne så. Egentligen fanns det inte mycket att tillägga. Mannes liv handlade mestadels om fest. Hon var jävligt snygg. Och hon gjorde jävligt sjuka grejer. Om någon hade hoppat från tredje våningen på förkröket, då var det antagligen Manne. Om någon dragit en 70a Stolichnaya i ett svep, var det antagligen Manne. Om någon hade snortat kokain från någon annans bröst, ja, du gissade rätt, då var det antagligen Manne. Man förväntade sig helt enkelt det värsta och galnaste när hon var bjuden. Vilket hon alltid var. Av just den anledningen. Manne hade inga gränser, inget konsekvenstänk. Allt hon gjorde, var av känsla. Självklart hade Manne också gott om vänner. Flertalet killar, som med största sannolikhet endast var vän med henne, för att ha en chans att komma innanför hennes byxor. Tjejerna i hennes bekantskapskrets hade också sina anledningar. Komma in på fest. Det fanns däremot en vän som faktiskt var en vän till Manne och det var Klara. De var barndomsvänner och sågs aldrig utan varandra. Klara hade fötterna på jorden och hjälpte Manne att tänka klart. ”Är det verkligen en bra idé att åka motorcykel med en snowracer fastbunden bakom, när du är påtänd? Eller är det kanske bättre att inte göra det?” Hade inte Klara funnits, hade Manne med största sannolikhet varit död, redan för fem år sedan. Sen fanns ju Henrik, som ofta sågs i Mannes sällskap. Det gick många rykten om att det skulle vara tillsammans, men så var inte fallet. Manne brukade kalla honom för lillebror för att han var 1 månad yngre, och är man tillsammans med någon man kallar lillebror, har man andra preferenser än vad Manne hade. Så nej, något par var de inte. De umgicks på precis samma sätt som Manne och Klara. Bästa vänner. Det var däremot en kväll, det rördes om rejält i grytan. Det var fest hos någon i skolan och alla skulle dit. Även Manne, såklart. Jörgen, hennes trogna langare, hade kvällen till ära ordnat fram 7 flaskor Absolut och en femma ladd, till Mannes gäng. Dem var 6 stycken. Ingen visste var kvällen skulle sluta, men

alla visste ändå exakt var den skulle sluta. Detta var inget vardagligt krök. Nej, den här kvällen, skulle saker hända. Festen skulle gå av stapeln i en lyxvilla och pool, det fanns. Henrik och Klara var självklart med och första flaskan sänktes redan klockan 19. Den andra klockan 19:30. Efter det, var kvällen ganska suddig. Manne somnade på diskbänken runt midnatt. Hon vaknade inte på diskbänken, hon vaknade på en heltäckningsmatta på golvet i ett sovrum. Efter ett tag uppfattade hon att hon inte var ensam i rummet. Henrik var där. Och några andra, kanske 3-4 stycken. Manne skrattade, åt sig själv. Pinsamt att däcka ju. Det var då någon knuffade upp henne till sittande ställning och Henrik hukade sig framför henne. – Vaken nu? hade han sagt och slagit henne lite lätt på kinden.

Killen bakom Manne, höll fortfarande i henne, ganska hårt faktiskt. Båda hennes armar var fast bakom ryggen. ”Filma” hade hon hört någon säga flera gånger. Alla var extremt fnissiga. Manne började här någonstans, tycka att hela situationen var konstig. Hon skrattade inte längre. Sen kom en tredje kille fram och höll i hennes käke. Hur mycket hon än försökte, gick det inte att stänga munnen. Det var då en kamerablixt bländande henne. Och det var då Henrik stoppade in sitt könsorgan i hennes mun. Det gick två minuter innan hon svimmade i brist på luft. Först då släppte de henne, och när hon låg där på heltäckningsmattan, gick alla därifrån och Henrik som lämnade rummet sist, vände sig om i dörrkarmen, flinade och viskade: ”Jävla hora.”

Och män ser oss fortfarande som horor.

Jag är stor nog nu att förstå vad du menade, då när jag var fem sex sju år. Att jag ska bevara det du tillsammans med din generation lämnat kvar. Men mormor, vad finns det egentligen att bevara? Det finns inte mycket man kan kalla jämnhed. Inte än. Du kanske trodde att toppen var nådd. Men faktum är att vi inte får nöja oss. Kvinnor är inte mäns jämlikar. Män tar fortfarande makten över kvinnors kroppar. Män manipulerar fortfarande kvinnors tankar. Och män ser oss fortfarande som horor.

Om du istället sagt att vi inte får nöja oss med det vi hittills åstadkommit och aldrig någonsin ge upp kampen, då hade jag kanske förstått tidigare. Nu krävdes det istället att jag skulle behöva bevittna kvinnor i min närhet, genomgå saker ingen ska behöva genomgå. Nu krävdes det att jag skulle behöva sitta uppe på kvällen om krama om mina vänner som inte kunde sluta gråta över vad män utsatt dem för. Mormor, jag vet att du tyckte att världen kommit långt och att framtiden var ljus. Det kanske den är, men inte om vi nöjer oss. Vi får aldrig nöja oss. Vi får aldrig låts oss tryckas ned. Vi får aldrig, aldrig, aldrig hålla käften.

Julia Svärd, Ek15C